

ржцѣ, прѣдвкусваше вече побѣдата си. Но изведнажъ спираше и се заслушваше: пияни провиквания цѣпѣха нощта, чуваха се гърмежи и слѣдъ това слѣдваше глухъ и отмѣренъ тътенъ — подѣтъ на крѣчмата сѣкашъ се продънваше подъ лудешкитѣ игри на ония. Въображението му не виждаше тамъ никого, освѣнъ Гроздана. Тая веселба го подлудяваше. И за да се успокои, той туряше очилата си, разгъваше документа и отново го прѣпрочиташе. Повече отъ десетина пѣти той прави това. И не можа да заспи иначе, освѣнъ като сгъна и тури документа подъ възглавницата си. Рано на другия день той замина за града.

Минаха се три мѣсеца. Въ Люляково знаяха, че Вълчанъ Дуковъ е далъ подъ сждъ Гроздана, но мислѣха, че това е зарадъ плесницата на Димитровъ-день. Тѣй мислѣше и Грозданъ. Веднажъ, тъкмо прѣзъ тия дни, когато въ сгаичката на дѣдо Недко ставаха най-голѣмитѣ веселби, той получи призовка. Това, което прочете, го изненада. Но той не можеше да вземе това нѣщо за истина, разсмѣ се и се подигра съ Вълчана. По-късно той помисли по-добрѣ и разбра, че нѣкаква нечестна и лукава примка се криеше въ тоя процесъ. Той ходи въ града и научи всичко. Опасностъ наистина имаше, и то твърдѣ голѣма. Документътъ бѣше на лице. Отъ друга страна пѣкъ и двамата свидѣтели при подѣлбата, едничкитѣ хора, които можеха да посочатъ истината, отдавна бѣха се поминали. Вълчанъ твърдѣше, че нивата никога не е била обща, а само негова, че ако до сега не си я билъ взелъ, то е защото е искалъ да помогне на сѣмейството на нѣкогашния си съдружникъ. Но Грозданъ не билъ човѣкъ, комуто е трѣбвало да се прави добро.

Изглеждаше, че той ще успѣе. Прѣдъ тая въпиюща неправда, Грозданъ изгуби всѣко самообладание. Умразата му къмъ Вълчана се прѣвърна въ помрачение